

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό Φρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κιάλια της Πλατείας Συντάγματος, Όμονοίας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΓΕΛΑΣΑΜΕ

και δεν τρομάξαμε καθόλου—σας τέρνιζομαστε. Και πώς να τρομάξει κανένας με τους πατριωτικούς χωρατάδες, όταν μάλιστα αυτοί οι χωρατάδες γίνονται την Αποκρηά, που ο κόσμος κοιτάζει να παρωδήσει όλα τα πράματα για να γελάσει, για να γλεντήσει, για να διώξει τη μούχλα από πάνω του;

Αποκρηά λοιπόν τα είδαμε κ' έμεις τα επαναστατικά αυτά χαρτάκια, τα κακοτυωμένα, που είχαν άπάνω τους την τρομερή φοβέρα:

**«ΚΑΤΩ
Ο ΣΛΑΥΤΙΚΟΣ
ΝΟΥΜΑΣ»**
Μπά! Είδατε κει! Ποιός άρα πατριώ-

γυναίκες χύθηκαν στους δρόμους αλαξοθωριασμένοι και καταπικραμένοι, και ρωτούσε ο ένας τον άλλο για να μάθουν την αλήθεια.

Τί συνέβηκε το λοιπόν;

Η φιλοξέρα είχε χαλάσει τ' άμπέλια του χωριού, κι αυτό το κακό το μήνυμα δεν τό'φερε κανένας άλλος, τό'φερε ο παπᾶς τους, ο Παπασπύρος που θά πῃ πως ήταν σωστό. Από μέρες μαθεύτηκε πως κάτι άσχημα σημάδια φάνηκαν στ' άμπέλια, μα δεν έλπιζε κανένας πως θά γίνονταν τόσο το κακό, γιατί δεν είχαν πάθει κι' άλλοτε τέτοιο δυστύχημα. Τὴν είχαν άκουστά τῇ φυλλοξέρα, μ' τ' άμπέλια τους δεν τὰ πείραξε καμμιὰ φορά' είχαν μάλιστα τὴν ιδέα πως ο άγέρας του χωριού προφύλαγε από άρρώστειες και τούς ανθρώπους, και τ' άμπέλια τους. Στην άρχὴ που πρωτοεπιβόηκε αυτό το πᾶμα το πήραν σάν άστειό, αφού κ' εκείνοι, που τό'λεγαν δεν ήταν άνθρωποι να βάλῃ κανείς βάση στα λόγια τους. Τί ἤξεραν από τέτοιες δουλειές; Τὰ τέτοια πράματα μόνον ο παπᾶς ήταν σὲ θέση νὰ τοῦς δώκῃ νὰ καταλάβουν. Ἀλλὰ ο παπᾶς εκείνος τὰς μέρες είχε μαστύρους και διόρθωνε το σπῆτι του, κι από το πουρνὸ ὡς το βράδυ κάθονταν άπανωθὶδ στο κεφάλι τους και τοῦς ανάγκαζε νὰ μὴ χατομερουν. Στ' άμπέλια που πήγαινε δυο φορές τὴν εβδομάδα τ' ὀλιγώτερο, τώρα από τὴν αἰτία του σπιτιού είχε δεκαπέντε μέρες νὰ πᾶ.

της νὰ τῷκανε τὸ επιτυχημένο αὐτὸ χωρατό; Ποιός νὰ τὰ κόλλησε τὰ κακοτυπωμένα χαρτάκια στους τοίχους και νὰ τὰ σκόρπισε στους δρόμους για νὰ τὰ βρῇ ο κοσμάκης και νὰ γελάσει;

Του Κουρούπη ἔργο δὲ θᾶναι. Ὁ Κουρούπης τώρα καταγίνεται με τὴν Γιαπωνέζικη ποίηση και δὲν ἀδειάζει νὰ σκεφθῇ τὴ δόλια πατρίδα. Οὔτε τοῦ κ. Ἀναστασόπουλου τοῦ Κεχηναίου. Αὐτὸς πολεμάει τὸ Σλαβισμό σοβαρότερα και πὶδ παληκαρία. Μὴ μπᾶς κ' εἶναι Μιστριώτικος δάχτυλος κ' ἐδῶ μέσα; Ἐρόμε και μεῖς! Τὸ φοβούμεστε γιατί ο δτηρὸς τῶν γραμμάτων ἐκμεταλλευτὴς, αφού μιὰ φορὰ κι' ἀνέλαβε τὴν πατρίδα ὑπὸ τὴν προστασία του, δὲν ἤμπορεῖ παρὰ νὰ καταφύγῃ και στις φαιδρες αὐτὲς μπόμπες για νὰ τὴ προσφυλάξῃ ἀπὸ τοῦς δχτροῦς.

Αὐτὸ εἶναι. Καὶ γελάμε. Καὶ θά γελάμε ὁλοένα με τὰ σαχλοκαμώματα αὐτὰ τῶν Μιστριωτοθεμεμένων—που θά πῇ λογοθρεμῆνων—πατριωτῶν. Καὶ δεχόμαστε μ' εὐγνωμοσύνη τὸν τίτλο που μᾶς δίνουν κι' ὁμολογούμε με περηφάνεια πὼς ο «Νουμάς» εἶναι Σλαβικός και τέτοιος θέλει νᾶναι, αφού ὑπάρχουν τόσες ἄλλες ἐφημερίδες Ἑλληνικές και τόσοι ἄλλοι Ἑλληνες και μέσα στὴ Βουλὴ κι' ἀπόξω ἀπὸ τὴ Βουλὴ και μέσα στὸ Πανεπιστήμιο, κι' ἀπόξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο που ἀγωνίζονται νύχτα μέρα, μ' ἀδερφική σύμπνοια, νὰποδουλιάξουν τὸν τόπο αὐτό, νὰ τὸν στείλουν κατὰ διαβόλου ἂν ἄκόμα δὲν τὸν ἔστειλαν.

Ὁ Σλαβικός «Νουμάς» κοιτάζε ἀπὸ μιᾶς κι' ἀρχὴς νὰποτραβήχῃ ἀπὸ τὴν Ἑλληνική αὐτὴ συμμορία κι' ἀποτραβήχτηκε. Οὔτε τὴν πρώτη κυκλοφορία ἐζήτησε ν' ἀποχτήσῃ για νὰ τοῦ φωνάζουν σήμερα: Κάτω! Οὔτε ἀπάνω σὲ καμμιὰ δημόσια θέση καθάλκεψε, ὅπως τόσκι ἄλλοι φωνακλάδες πατριῶτες, για νὰ τὸν γκρεμοτσακίσουν ἀπ' αὐτὴν.

Κάτω εἶναι και κάτω θά μένῃ, γιατί ἔτσι τὸ θέλει και γιατί ἔτσι μονάχα θά ἤμπορῇ νὰ

φωνάζῃ όταν τοῦρχεται τὸ κέφι: ΚΑΤΩ! σ' ὅλους τοῦς σκοινοβάτες τῆς πολιτείας και τῶν γραμμάτων που ἀνεβαίνουν στις κορφὲς τῶν κονταριῶν για νὰντικρύζουν ἀπὸ κει καλύτερα τὸν φωταυγὴ τοῦ Κεντρικοῦ ταμείου φάρου—τὸν μόνο τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦς τκοπό.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ἀνακοίνωση, πολὺ σπουδαία, ἔκανε ἐδῶ και δεκαπέντε μέρες στὸ φυσικὸ τμήμα τοῦ «Περναστού» ο άγαπητὸς μας φίλος κ. Σ. Σταματιᾶδης. Παρουσίασε ἕνα εργαλειό που ἤμπορεῖ νὰ προσδιορίστῃ μ' αὐτὸ ἡ μέση θερμοκρασία τῆς ἡμέρας, κι' ἀπόδειξε με τὴν ἀνακοίνωσή του, πόσο μελετημένα και πόσο ἑστέρα ἔχει νὰ πραγματευταί κάθε ζήτημα που θά τὸ καταπιαστῇ.

Ἰσως σ' ἄλλο φύλλο εἰδικὸς συνεργάτης μας γράφῃ πὶδ ἀπλωτὰ για τὴν ἀνακοίνωσή τοῦ κ. Σταματιᾶδῃ, που πέρυ μᾶς ἔδωτε ἀφορμὴ νὰ γράψουμε τόσα για τὴ μοναδική κι' ἀξέχαστη ἐκείνη ὁμιλία του που ἔκανε στὸ ἐντευχτήριο τῆς Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας για τὸ γλωσσικὸ ζήτημα.

ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΗ

δὲν τὴ πειράζουμε πιά, τὸ εἴπαμε, αφού κι' αὐτὴ ἄρχισε νὰ κᾶνῃ φρόνιμα και νὰ μὴ γράρῃ στὴν ἀλλογραφία τῆς ἀνοήσις για τοῦς δημοτικιστὲς. Θὰ τῆς κάνουμε μονάχα μιὰ περὶατήρηση, ἔτσι πολὺ φιλικιά, για τὴν ρεκλάμα που ἔγραψε στὴν ἀλλογραφία τοῦ τελευταίου φύλλου τῆς, ρεκλαμαρώντας τὴ χαριτωμένη Κάκια, ἕνα κοριτσάκι δυο χρονῶν, που ἔχόρευσε, σὲ κάποιον χορό, καθορῖλλιζ, κ' ἔλαβε μέρος στὸ χερτοπόλεμο.

Ὅτ τὴν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ στὴν ἀλλογραφία τοῦ ἄλλου φύλλου τῆς, τί θά πῇ διάπλωση κι' ἀκόμα ἂν νομίζῃ πὼς ἡ διάπλωση τῶν παιδιῶν γίνεται με τὴν ρεκλάμα, κι' όταν μάλιστα τὴ ρεκλάμα τὴν γράφει ο ἴδιος ο πατέρας, πρὶν τὸ παιδί του ἀφήσῃ τίς φασκιές.

Ἄν μᾶς ἀπαντήσῃ πὼς αὐτὸ λέγεται διάπλωση, θά τῆς κάνουμε ἕνα βαθύτατο τεμεῖα και θάνακηνύξουμε τὸν κ. Ξενόπουλό τῆς ὡς τὸν μεγαλύτερο και σοφώτερο διαπλαστοργὸ τοῦ κόσμου.

ΚΑΚΟΒΟΥΛΩΣ

διεδόθη πὼς ἀνοίγει προσεχῶς ἡ Ἀκαδημία μας τὴν ἀγκαλιά τῆς για νὰ δεχτῇ τοῦς Ἑλληνες Ἀκαδημαϊκοῦς. Ἄν πιστέψουμε μάλιστα τὴν ἐρατεινὴ «Πινυκοήκη» που μᾶς ἔδωσε τὴν χαρμύνη

Και ἐκεῖνο τὸ πουρνὸ πὼς πῆγε, θαρρεῖτε; Τὸν ἔλαμε ἕνα εἴκορο που εἶδε ἡ παπαδιά τὴ νύχτα. Εἶδε δηλαδὴ πὼς στ' άμπέλια ἦταν ἀναμένη φωτιά μεγάλη, κι ἀπὸ τὸν πλὺ τὸν καπνὸ εἶχε σκοτινέψει ὅλο τὸ χωριό. Τόσο τρώμαξε ἡ καημένη ἡ παπαδιά ἀπ' αὐτὸ τὸ εἴκορο, που ἀμέσως ξύπνησε και ξύπνησε και τὸν παπᾶ, ὅς ἦταν μεσάνυχτα ἀνόμα. Καὶ ο δυστυχισμένος ο Παπασπύρος, που ἤξερε πὼς ὅλα τὰ εἴκορα τῆς παπαδιᾶς του ἀλήθευαν, δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ ξημερώσῃ νὰ πᾶ στ' άμπέλια.

Τὸ πρὸτ λοιπόν, ἄμα γλυκοχάραξε, σηκώθηκε, πόδεσε τὰ τσαρουχάκια του, νίκησε, ἔλαμε τὴν προσευχή του, ἔβαλε τὸ παγούρι στὴ τσέπη και, τρέχοντας σὰ δεκαοχτὼ χρονῶν παλληκᾶρι, βρέθηκε στ' άμπέλια. Ἦταν μισὴ ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό, μα αὐτὸς μ' ὅλα του τὰ γερατειὰ τὸ πήρε σ' ἕνα κέρτο. Στὸ δρόμο μάλιστα ἀπὸ τὴ σαστισμάρα του δὲν ἔβλεπε που πατοῦσε κι' ἂν δὲν εἶχε τὸ δακανίκι του, ο Θεὸς τὸ ξέρε πόσες φορές θά 'πεφτε. Περπατώντας ὅλο τὴ φυτεία του συλλογίζονταν, κι' όταν πῆγε και τὴν ἡδρε με κιτρινιασμένα φύλλα, ἀτόμεινε, θέλωσαν τὰ μάτια του. Μάης μῆνας και νὰ βλέπῃ τὴ φυτεία του με τέτοια χάλια, τὴν καμαρωμένη τὴ φυτεία του, που λογάριζε νὰ πάρῃ ἔρετο τριάντα φορτώματα σταφύλια; Ὡ! αὐτὸ ἦταν ἀπαρηγόρητο κ' εἶναι θάμα πὼς δὲν τοῦ' ρθε ταμπλάς ἐκείνη τὴν ὥρα τοῦ καημένου τοῦ Παπασπύρου. Μπαίνει μ' ὅλα ταῦτα μέσα, παρατη-

ράει, ἐξετάζει, σκύφτει, ξανασκύφτει, πηγαίνει και στ' ἄλλα τ' άμπέλια, μα πουθενὰ ἐλπίδα δὲν ἔβλεπε.

«Τετέλεσται! λέει, ὕστερ' ἀπὸ νὰ βαθὺ ἀναστέναγμα, οὔτε γι' ἀνάμα δὲ θά 'χῶμ' ἔφετο», και λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια βούρκωσαν τὰ μάτια του, κ' ἡ καρδιά του πήγαινε νὰ ραιστῇ ἀπὸ τὴ λύπη. Στὴ θέση που ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα ο δυστυχισμένος ο παπᾶς, και τὸν ὀτρὸ σου θά τὸν λυπιούσουν. Τὰ γόνατά του ἀρχίνησαν κ' ἔτρεμαν σάν ἡ βέργα στὸ νερό, και δὲ μπόρεσε νὰ μείνῃ περισσότερο ἐκεῖ και νὰ βλέπῃ γύρω του μιὰ τόση συφορά. Τραβήχτηκε λοιπόν σὲ μιὰ ἔκρη τῆς «μακαρία» τῇ λήξει φυτείας του και ξαπλώθηκε στὰ χορτάρια ν' ἀνασάνῃ. Ἐβγαλε ὕστερ' ἀπὸ τὴ τσέπη του τὸ παγούρι, που ἦταν ἀχώριστος σύντροφός του ὄντας ἔβγαине στὴν ἐξοχή, κι ἀρχίνησε νὸ πίνῃ ἀπὸ λίγο, μα και νὰ σκέφτεται για τὲς δουλιές που τ' ἀνοίξε στα οἰκονομικά του ἡ καταραμένη ἡ φυλλοξέρα. Στὴν ἀρχὴ ὅλο μαῦρα σύννεφα περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά του, κι ἀπὸ ὅσα σκέδια ἔβανε ο νοῦς του, κανένα δὲν τοῦ φαίνονταν τῆς προκοπῆς. Ἄμα ἀρχίνησε ὅμως ν' ἀδειάζῃ τὸ παγούρι, σκόρπισαν και τὰ μαῦρα τὰ σύννεφα και τὰ πράματα φαίνονται πὶδ βολικά. Ἄν εἶχε μάλιστα και κανένα ἄλλο παγούρι γιομάτο, ποῖς ξέρε, μπορεῖ νὰ ξαναπρασίνιζν και τὰ κίτρινα τὰ φύλλα τῆς φυτείας.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟΣΤ. ΕΞΑΡΧΟΣ

αυτή είδηση, ο κ. Κλέων Ραγκωβής (βλέπε επίφυλλο «Νουμά» φύλλα 67—70 ο «Περικλής Κλέων») έρχεται στην Έλλάδα επίτηδες γι' αυτόν τον σκοπό.

Καλώς να μάς έλθει και να μάς τήν άνοιξη την κανακάρικη. Όχι σαράντα, μά τετρακόσιοι κι' άπέναν μέλλοντες. Άθύναντες τόν περιμένουν. Αυτός θά είναι ο μέγας Ιερεύς που θά χρίσει τούς Μιστριώτηδες και τούς Κουρούπηδες και τούς άλλους σοφούς κεχηναίους με της σοφίας το χρίσμα κι' αυτός είναι που θά βάλει στη σεπτή τους κόρα, της Άκαδημαϊκής μωρίας τόν φωτοστέφανο.

Κ' επειδή τόφερε ο λόγος, κρίνουμε άπαραίτητο να δηλώσουμε πως αν καμμιά φορά πραγματοποιηθή τ' όνειρο του κ. Δ. Πινκαυήκη (ένος από τούς πρώτους πρώτους Άκαδημαϊκούς θάνα κι' αυτός) κανένας από τούς συνεργάτες του «Νουμά» δεν θά δεχτή τη φιλολογική αυτή βρισιά, να γίνει Άκαδημαϊκός.

Μονάχα η «Πινκαυήκη», τα «Πινκαυήναια», ή «Διάπλαση των Παιδών» και ή «Έσπερινή» με την λεγεώνα των ποιητών της, είναι άρκατες να τροφοδοτήσουν όχι μόνο τη σάλα αλλά και τα σκαλοπάτια της Άκαδημαϊκής με Άθανάτους.

Ο ΧΟΡΟΣ

του Δημ. Θιάκου, λέν οι έφημερίδες, επέτυχε μά δεν έπιασε παράδες. Τι πειράζει; Άρκει που επέτυχε, κι' άρκει που του χρόνου, αν ξαναγίνη, θά πιάσει και παράδες.

Το ζήτημα είναι πως εκείνο που θέλησε να κάνει ο Δημάρχος, τ'όκανε. Έκράτησε το Δημοτικό χορό για το Δήμο, όπως ήταν και δικαίωμά του, και μάς έσωσε από τη φοβερή πληγή των Φραγκολεβαντινών της «Μουσικής Έταιρίας» που ήθελαν τον χορό δικό τους για να κοκορεύονται και για να τόν έμπορεύονται, όπως θέλουν να πούνε μερικοί.

Ό κ. Μερκούρης με το να κρατήσει τόν χορό για το Δήμο, έδημιούργησε μια όμορφη λαϊκή γιορτή που το εύχόμαστε του χρόνου να γίνει ακόμα λαϊκότερη, για να σκάσουν οι Φραγκολεβαντινοί που θαρρούσαν πως μονάχα αυτοί με τις ψευδοτεριμάνιες τους και τις αναγούλες τους ήταν ίκανοί να γλεντούν τόν κόσμο.

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

του Βόλου βλέπουν πιο καθαρά, φαίνεται, τα πράματα από τις Άθηναϊκές έφημερίδες, και μάλιστα από κείνες που θέλουν να ανακατεύονται και στη φιλολογία.

Αυτό τουλάχιστο αποδεικνύεται από το περίφημο λούσιμο που έκανε στο φαιδρότατο Κουρούπη ο «Τύπος» του Βόλου για το τρομερό του κατόρθωμα που τόσο το έθαύμασαν ή «Έστία», το «Έμπρος»

και ή «Έσπερινή», μά και ή φιλολογικώτατη «Φυλλίς» του κ. Κεφάλαι στο έξωφυλλο του τελευταίου τεύχους της.

Ό «Τύπος» τα λέει πολύ όμορφα και πολύ μαστορικά στους κ. κ. Κουρουποθαυμαστές και τούς αποδείχνει τετραγωνικώτατα πως τα φιλολογικά ζήτήματα δεν λύνονται με άκροστιχίδες μ' αναγκασματισμένες λέξεις—τά μόνα όπλα των διαφόρων Κόντε-Κουρούπηδων—άλλά με κάποια άλλα επιχειρήματα που τα δίνει ή εύσυνειδησία και ή άλλη θινή μόρφωση.

Για να ανακατευθής σε φιλολογική συζήτηση, λέει άπάνω κάτω ο «Τύπος», πρέπει να μην έχης διαπράξει τις «Δύο άκυρες Δεσθήκες» και να μην έχης στείλει δρόμα σου στον Κουρμαλίδειο διαγωνισμό.

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ Β'.

Manchester, Φλεβάρης του 1904.

Στο πρώτό μου γράμμα σ'άς είπα μερικούς από τούς λόγους των έπαδών της Άδολφς Προστασίας. Άλλοι λόγοι τους είναι οι ακόλουθοι.

Ό βιομηχανος προστατευμένου τόπου εύκολα μεγαλώνει τη δουλειά του, ή άρχζει και καινούρια βιομηχανία, γιατί, ενώ δε φοβόται συναγωνισμό μέσα στη δική του αγορά, έχει άνοιχτή και την άγγλική. Μεγαλώνοντας τη δουλειά του και πουλώντας στην εντόπια αγορά σε τιμές άπειραχτες από συναγωνισμό, μπορεί και πουλεί το υπόλοιπο της παραγωγής του στην Άγγλία σε τιμές χαμηλές και καταστρεφτικές του Άγγλου αντίπαλου του. Πώς πουλεί στην εντόπια αγορά σε τιμές ακριβώτερες απ' ό,τι πουλεί στο έξωτερικό δε βλάπτει τόν τόπο του, γιατί, αν δεν είχε άνοιχτή την ξένη αγορά για το περίσσεμα της παραγωγής του, δε θά μπορούσε να κατασκευάζη τόσο φτηνά, και λοιπόν ο εντόπιος πάντα το ίδιο θά πλέρωνε όπως και τώρα, αν όχι και παραπάνω, και το κεφάλαιο πούναι έντυμένο μέσα στον τόπο θ'έκανε μικρότερο κ' ή εργασία λιγώτερη.

Ό Άγγλος, ενώ είναι αποκλεισμένος από ξένες αγορές, μήτε τη δική του δεν έχει βεβαιή. Αυτό του κόβει το θάρρος και του λιγοστεύει την ενέργεια, ενώ ή Προστασία δίνει θάρρος, λιγοστεύει τόν κίντυνο της παραγωγής, ψυχώνει καινούριες βιομηχανίες, φευρέματα, επιχείρηση, ενέργεια και δίνει του βιομηχανου το πλεονέκτημα να λιγοστεύη το έξοδο της παραγωγής. Σφάλλουν πολύ όσοι νομίζουν πως όταν ο κεφαλαίουχος αναγκάζεται από υπερβολικό συναγωνισμό ν' αφήση μια δουλειά, εύκολα γυρίζει το κεφάλαιό του, τη μάθησή του και την ενέργεια του σε κάποιαν άλλη. Ίσα ίσα βλέπουμε πως άμα χαθή μια βιομηχανία χάνεται και το κεφάλαιο, και πάει και των εργατών ή δουλειά.

Η Άγγλία χάνει το έμπόριο της και τούς δεσμούς της με τις Άποικίες της και κατοχές. Αντίς, όπως λένε, το έμπόριο να πηγαίνη με τη σημαία, τη σημαία σήμερα την ακολουθεί το ξένο το έμπόριο. Τη θυσία την κάνει ή Άγγλία και το κέρδος είναι του ξένου.

Λοιπόν ο μόνος τρόπος να πολεμήσουμε το συναγωνισμό είναι ή Προστασία. Μισά μέτρα δεν έχει.

Το Κράτος έχει χρέος να ψυχώνει και να βοηθή τούς πολίτες ακόμα και στο έμπόριο. Έχει χρέος να ξετάζει ποιές βιομηχανίες, είτε παλιές είτε καινούριες, υποφέρουν από ξένο συναγωνισμό και να τις προστατεύη. Με το άνοιχτό έμπόριο ή Άγγλία κατάντησε έννος από άπλους έμπόρους και ξοδιαστές. Δεν μπορεί όμως να εξακολουθή ν' άγοράζει και να έμπορεύεται αν δεν εξακολουθήσει και να παράγη και να πουλή. Άκόμα και για τόν ίδιο τόν ξοδιαστή το άνοιχτό έμπόριο καταντάει σε αβίβεια αντίς σε φτήνεια, γιατί ο ξένος θά πουλήσει στην άρχή φτηνά με σκοπό να χαντακώση τόν αντίπαλό του και να κάμη το έμπόριο μονοπώλιο. Άμα όμως το κατορθώση ανεβάζει τις τιμές. Το συμφέρο του ξοδιαστή είναι δεμένο μ' εκείνο του παραγωγού. Ό ξοδιαστής χάνει τη δύναμη ναγοράζη όταν λείψουν από τόν τόπο βιομηχανίες που εύτυχούν.

Τούς δασμούς εισαγωγής δεν τούς πλερώνει ο ξοδιαστής παρ' όταν το ίδιο πράμα που έρχεται απ' έξω δεν το παράγει κι ο τόπος. Όταν όμως το παράγει, τότες ο συναγωνισμός έμποδίζει το να βαλθή ο δασμός άπάνου στην τιμή, κ' έτσι το δασμό τόν πλερώνει ο ξένος. Κι αν υποθέσουμε ακόμα πως με Προστασία θ' ανεβούν οι τιμές και πως του κόσμου τα έξοδα θά μεγαλώσουν, άναλογα όμως θά μεγαλώσουν και τα κέρδη, τα μεροκάματα κ' οι μι-

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

μετάφραση Ήλίας Π. Βουτιερίδης

Κι άφου απ' όλα αυτά γίνηκαν πιο ζεστοί και πιο ζωηροί άρχιζαν να μαλώνουν σ'άν έρωτεμένοι και σε λίγο κατάντησαν και στους όρκους. Ό Δάφνης λοιπόν, άφου πήγε κάτου από τόν πύλο, όρκίστηκε στον Πάνα να μ'ή ζήσει ποτές μονάχος ούτε μια μέρα δίχως τη Χλόη κ' ή Χλόη, άφου μπήκε στο σπήλιο, όρκίστηκε στις νύμφες ότι θά ζήσει και θά πεθάνει μαζί με το Δάφνη. Μά ή Χλόη ήταν τόσο άπλησ'άν κόρη, που, βγαίνοντας από το σπήλιο, ήθελε να του πάρει και δεύτερον όρκο. Και τούλεγεν:

—Ό Δάφνη, ο Πάνας είναι Θεός, που του άρσει ο έρωτας, κι' άπιστος: άγάπησε την Πίτη, μά άγάπησε και τη Σύριγγα και δεν παύει ποτές να πει-

ράζει τις Δρυάδες και να βάνει σε σκοτούρες τις Έπιμηλίδες νύμφες: αυτός λοιπόν που δε νοιάζεται για τούς όρκους θ' άδιαφορήσει να τιμωρήσει κ' έσένα κι' αν π'ες με γυναίκες πιο πολλές κι' από τα καλάμια του σουραυλιού σου. Μά έσύ όρκίσου με σε τούτο το κοπάδι και στη γίδα εκείνη, που σ' άνέθρεψε, να μην αφήσεις τη Χλόη, όσο σου μένει πιστή. Κ' αν φανή ψεύτρα σ' έσένα και στις νύμφες, να τήν άποφύγεις και να τήν όχτρεύσεις και να τήνε σκοτώσεις σε λύκο.

Εύχαριστίταν ο Δάφνης που δεν πίστευε κι' άφου στάθηκε στη μέση του κοπαδιού κ' έπιασε με τ'όνα χέρι μια γίδα και με τ'άλλο έναν τράγο, όρκίζονταν ότι θ' άγαπάει τη Χλόη όσο θά τόν άγαπάει, κι' αν προτιμήσει άλλον από το Δάφνη να σκοτωεί αυτός αντί για εκείνη. Κι' αυτή χαίρονταν και πίστευε σ'άν κόρη και σ'άν βοσκοπούλα και που θαρρούσαν, ότι τα γιδια και τα πρόβατα είναι για τούς βοσκούς και τούς γιδάρηδες ξεχωριστοί θεοί.

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

Α'. Και οι Μιτυληνιοί άμα έμαθαν το φτάσιμο των δέκα πλοίων καταπάνου τους και μερικοί, έρχάμενοι από τις έξοχές, τούς μήνυσαν το διαγούμισμα,

νόμισαν ότι δεν έπρεπε να παραδεχτούν να πάθουν αυτά από τούς Μεθυμνιώτες κι' άποφάσισαν το γληγορότερο να τούς σηκώσουν κι' αυτοί τόν πόλεμο. Κι' άφου στρατολόγησαν τρεις χιλιάδες σκουταριώτες και πεντακόσους καβαλαρέους έστειλαν στερής το στρατηγό Ίππασο, γιατί φοβούνταν τη θαλάσσια σε καιρό χειμώνα. Κι' αυτός ξεκινήσαντας δε διαγούμιζε τις έξοχές των Μεθυμνιωτών, μήτε τα κοπάδια και τα χτήματα τ'ω ζευγολάτωνα και τ'ω βοσκών άρπαζε, γιατί αυτά τα θαρρούσε καμώματα κουράσου περισσότερο παρά στρατηγού, μόνο έτρεχε κατά την πολιτεία την ίδια για να πιάσει άξαφνα τις άφύλαχτες θύρες. Κ' ενώ ήταν μακριά ίσα με έκαστο στάδιο, τότε συναπανταί μαντάτορας φέρνοντας συνθήκη: γιατί οι Μεθυμνιώτες άμα έμαθαν από τούς σκλάβους, ότι δεν έφερουν τίποτες οι Μιτυληνιοί από όσα είχαν γινεί, παρά ζευγολάτες και βοσκοί έκαιαν αυτά τα κακά στους νιούς, μετόνοιοναν που άποκότησαν να φερθούν σε γειτονική πολιτεία έτσι άσχημα παρά πιο φρόνιμα, κ' έστειλαν συνθήκη, άφου γυρίσουν πίσω όλα τ' άρπαγμένα, να σμίγουν πάλι άφ'όλα στερής και θαλάσσης. Μά ο Ίππασος στέλνει το μαντάτορα στους Μιτυληνιούς, αν και ήταν διορισμένος στρατηγός αύτεξούσιος, κι' αυτός άφου τέντωσεν ίσα με δέκα στάδια μακριά από τα Μέθυμνα, πρόσμενε τη διάτα από την πολιτεία. Κι' άμα πέρασαν